

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 389/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice ČVS: ORP 876/3-VYS-KE-2024 z 5. augusta 2024, postupu a uzneseniu Okresnej prokuratúry Košice I č. k. 1Pn 763/24/8802-4 zo 16. septembra 2024, postupu Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ a proti postupu Krajskej prokuratúry v Košiciach takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu prejavu a práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 ústavy, práva na prístup k spravodlivosti podľa čl. 13 ods. 1 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, práva na slobodu prejavu a presvedčenia a prístup k informáciám podľa čl. 21 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, práva na rovnosť a nediskrimináciu podľa čl. 5 ods. 1 až 3 a čl. 6 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru, porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, zákazu diskriminácie podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) a porušenia práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a uzneseniami v záhlaví označených porušovateľov. Sťažovateľka tiež požaduje zrušenie

uznesenia okresného riaditeľstva ČVS: ORP-876/3-VYS-KE-2024 z 5. augusta 2024 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľky“) a vrátenie veci na ďalšie konanie, zrušenie uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1Pn 763/24/8802-4 zo 16. septembra 2024 (ďalej len „uznesenie prokuratúry“) a vyslovenie príkazu Úradu inšpekčnej služby (ďalej len „ÚIS“), aby konal vo veci trestného oznámenia z 9. júna 2024. Žiada aj o priznanie finančného zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania. Súčasne žiada o ustanovenie advokáta, keďže je odkázaná na pomoc v hmotnej núdzi.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka a [REDAKOVANÉ], ako oznamovateľky podali 12. júna 2024 na ÚIS oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu viacerých trestných činov, ku ktorým malo dôjsť pri konflikte, ktorý sa udial 18. mája 2024 v predajni potravín. Konflikt mal byť vyvolaný pracovníkom SBS, ktorý sťažovateľku vyzval, aby preukázala a ukázala obsah svojich tašiek s odôvodnením, že jej fotografia je uvedená medzi osobami podozrivými, že v predajni kradnú. Na miesto bola následne privolaná hliadka polície, ktorá situáciu na mieste vyriešila. Obsah podania bol vyhodnotený tak, že ide o trestné oznámenie na príslušníka SBS, teda osobu, ktorá nie je príslušníkom ozbrojeného bezpečnostného zboru. Vo vzťahu ku konaniu zakročujúcich príslušníkov Policajného zboru neboli zistené žiadne markanty zakladajúce ich trestnoprávnu a ani disciplinárnu zodpovednosť. Preto ÚIS listom č. UIS-UI-ISV2-2024/004537-003 z 20. júna 2024 oznámil, že ho postupuje vecne a miestne príslušnému útvaru Policajného zboru, ktorým bolo okresné riaditeľstvo. Napadnutým uznesením vyšetrovateľky bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie týkajúce sa podozrenia zo spáchania prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť podozrivý pracovník súkromnej bezpečnostnej služby 18. mája 2024 v označenej predajni Fresh slovným zaútočením pred množstvom prítomných ľudí na oznamovateľku (sťažovateľku): „*Môžete sa mi preukázať? Lebo vy tu chodíte kradnúť, ste na fotke!*“, z dôvodu, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

3. Sťažovateľka podala proti uzneseniu vyšetrovateľky sťažnosť, v ktorej namietala jeho predčasnosť a nesprávnosť. Uznesením prokuratúry bola sťažnosť oznamovateľiek proti uzneseniu vyšetrovateľky zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná. V uznesení prokurátor uviedol, že v priebehu predprípravného konania boli vypočutí všetci potencionálni podozriví (vedúca predajne a jej zástupkyňa, pracovník bezpečnostnej služby), ktorí dostatočným spôsobom vysvetlili, ako funguje kontrola majetku a objektu prostredníctvom kamerového systému, sledovanie podozrivých prostredníctvom tejto technológie, ako aj postupy pracovníka bezpečnostnej služby. Tiež podrobne vysvetlili, akým spôsobom a prečo sa uchovávajú v kancelárii jednotlivé fotografie podozrivých osôb a z akého dôvodu, a to najmä pre ľahšiu identifikáciu osôb v prípade ich opakovaného podozrivého konania v predajni. Pracovník bezpečnostnej služby uviedol, že nikoho z krádeže neobvinil, len konal s najlepším úmyslom chrániť majetok firmy. Nikoho neobmedzoval na osobnej slobode. Fotografia neukazoval pred inými zákazníkmi, ale túto ukázal až po príchode polície. Skutočnosti, ktoré uviedol počas predmetného incidentu, nie sú takého charakteru, aké predpokladá objektívna stránka daného typu trestného činu. Zo zabezpečeného spisového materiálu nevyplynuli relevantné dôkazy odôvodňujúce iné meritórne rozhodnutie vo veci, preto prokurátor vyhodnotil uznesenie vyšetrovateľky ako správne a v súlade so zákonom. Oznamovateľky sa môžu brániť všetkými

prostriedkami, napr. v oblasti civilného práva podaním žaloby o ochranu osobnosti, ale nie v rámci trestnej oblasti.

4. Krajská prokuratúra ďalšie podanie sťažovateľky zo 6. januára 2025 posúdila v zmysle príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 z 28. 11. 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní podľa jeho obsahu ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prokuratúry v spojení s rozhodnutím vyšetrovateľky. Po zistení, že je nedôvodná, ju odložila, o čom sťažovateľku informovala listom z 24. februára 2025.

5. Prokurátor krajskej prokuratúry vyhodnotil rozhodnutie vyšetrovateľky aj okresnej prokuratúry za vecne správne, výstižné a náležite odôvodnené. Tieto rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní možno bez akýchkoľvek výhrad akceptovať, pretože ich obsah a spôsob vybavenia zodpovedá zákonu. Obsah podania sťažovateľky hodnotil ako subjektívnu polemiku so závermi rozhodnutí týchto orgánov, resp. účelovú snahu vyvolať trestné stíhanie. Trestný čin je súhrnom zákonných znakov, ktoré ustanovujú a vyjadrujú, ktoré konanie je trestným činom. Otázkou, či v danej konkrétnej veci ide o trestný čin, posudzujú orgány činné v trestnom konaní samostatne podľa kritérií stanovených zákonom bez ohľadu na názory a požiadavky strán trestného konania, iba týmto postupom možno posudzovať vec objektívne a zachovať v trestnom konaní princíp zákonnosti. V rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní napádaných sťažovateľkou, najmä v rozhodnutí prokurátora v sťažnostnom konaní, bola venovaná náležitá pozornosť všetkým skutkovo a právne relevantným skutočnostiam, ktoré konajúce orgány zahrnuli do svojich hodnotiacich úsudkov a svoj názor o odôvodnenom závere trestné oznámenie odmietnuť zrozumiteľne a vecne odôvodnili. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Sťažovateľka bola zároveň poučená, že v zmysle čl. 3 ods. 4 a čl. 6 ods. 5 príkazu generálneho prokurátora sa opakovaná žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní podaná podávateľom v tej istej veci nevybavuje, o čom podávateľ už nebude upovedomený.

6. Okolnosti súvisiace s trestným oznámením sťažovateľky o udalostiach z 18. mája 2024 a jej nespokojnosťou s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní už bola predmetom posudzovania ústavným súdom, keď ústavná sťažnosť sťažovateľky bola uznesením sp. zn. IV. ÚS 29/2025 z 28. januára 2025 odmietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v obsahovo rozsiahlej ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uplatnenú v sťažnostiach proti uzneseniu vyšetrovateľky, postupu ÚIS a uzneseniu prokuratúry. V úvode poukazuje na krátkosť trojdňovej lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľky. Sťažovateľka vyjadruje nespokojnosť s tým, že nebola vyvedená trestná zodpovednosť proti príslušníkom polície, ktorí boli privolaní na miesto konfliktu. Zdôrazňuje, že podala trestné oznámenie na príslušníkov polície, no ÚIS a následne aj krajská prokuratúra sa tým nezaoberali. Sťažovateľka uvádza, že jej bolo doručené z obvodného oddelenia Policajného zboru Košice, Dargovských hrdinov upovedomenie zo 14. februára 2025, v ktorom jej bolo oznámené, že vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v súvislosti s konfliktom z 18. mája 2024 bol podaný

na Okresnom úrade v Košiciach podnet na začatie konania o priestupku. To podľa sťažovateľky potvrdzuje záver o nesprávnom postupe vyšetrovateľky o odmietnutí jej trestného oznámenia. Sťažovateľka ďalej (i) odôvodňuje názor o trestnej zodpovednosti pracovníka bezpečnostnej služby, vedúcej predajne a jej zástupkyne, ako aj príslušníkov policajnej hliadky, (ii) namieta nedostatočné venovanie sa danej veci a nedostatočné odôvodnenie uznesenia prokuratúry, (iii) zdôrazňuje neexistenciu akýchkoľvek dôkazov o tom, že by niekedy kradla, nezákonnosť pôvodu fotografie, ktorou disponoval pracovník bezpečnostnej služby a vedúca predajne, s čím sa však vyšetrovateľka nezaoberala, (iv) namieta nedostatočný rozsah vyšetrovania.

8. Ďalej sťažovateľka namieta, že krajská prokuratúra jej ďalšie podanie zo 6. januára 2025 neprímerane zhrnula do jedinej vety a že prokurátor krajskej prokuratúry sa nezaoberal jej námietkami. Krajská prokuratúra preto neodstránila protiústavný stav spočívajúci v rozsiahlom porušovaní jej práv a slobôd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania, všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti vo vzťahu k ÚIS a krajskej prokuratúre napáda iba ich postup bez bližšieho označenia číslom konania či spisovou značkou. Z odôvodnenia sťažnosti možno vyvodiť, že uvedený postup týchto orgánov bol zavŕšený upovedomeniami, s ktorými sťažovateľka prejavuje nesúhlas, preto ústavný súd v súlade s materiálnou požiadavkou ochrany ústavnosti pri prieskume postupov zohľadnil aj upovedomenia.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom ÚIS:

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka sa domáha vyvedenia trestnej zodpovednosti voči príslušníkom hliadky polície. ÚIS v upovedomení z 20. júna 2024 jasne a zrozumiteľne uviedol, ako posúdil trestné oznámenie sťažovateľky (aj vo vzťahu k postupu policajtov), pričom postup ÚIS bol predmetom prieskumu aj zo strany krajskej prokuratúry, o čom bola sťažovateľka informovaná upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 5 Kn 71/24/8800-3 z 2. augusta 2024. Z jeho obsahu vyplýva, že trestné oznámenie v časti týkajúcej sa postupu príslušníkov polície bolo postúpené z dôvodu vecnej príslušnosti na prešetrenie odborom kontroly krajského riaditeľstva. V rozhodnutí o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (sp. zn. IV. ÚS 29/2025) už ústavný súd uviedol, že o časti podaného trestného oznámenia vo vzťahu k príslušníkom Policajného zboru sa naďalej koná na odbore kontroly krajského riaditeľstva s možným vyústením aj do disciplinárneho alebo trestného konania (samozrejme, v naostatok uvedenom prípade prostredníctvom príslušných orgánov činných v trestnom konaní). Na to

nadväzuje upovedomenie riaditeľa krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. k. KRPZ-KE-OKS-St'-134-010/2024 z 30. decembra 2024, ktorým bola sťažovateľka informovaná, že postup príslušníkov polície bude preskúmaný riaditeľom okresného riaditeľstva v rámci výkonu jeho kompetencie.

13. Vzhľadom na uvedené je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti proti postupu ÚIS podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením vyšetrovateľky:

14. Proti postupu a uzneseniu vyšetrovateľky sťažovateľka podľa Trestného poriadku mohla a aj podala sťažnosť, s ktorou sa zaoberala okresná prokuratúra v ústavnej sťažnosti namietanom uznesení. Právomoc prokuratúry vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ústavnej sťažnosti namietanému uzneseniu vyšetrovateľky a v tomto rozsahu je dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že zákonnosť napadnutého postupu a uznesenia prokuratúry bola na základe žiadosti sťažovateľky predmetom prieskumu pred krajskou prokuratúrou, a to postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, pričom krajská prokuratúra upovedomením z 24. februára 2025 vyhodnotila žiadosť ako nedôvodnú. Pre posúdenie podmienok konania pred ústavným súdom je podstatné, že napadnutý postup a uznesenie prokuratúry boli podrobené prieskumu zo strany nadriadenej krajskej prokuratúry. Uvedená skutočnosť tak v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde vylučuje právomoc ústavného súdu, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajskej prokuratúry:

16. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti uvádza, že sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj súvisiacich práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy). Ako porušovateľa označuje orgán prokuratúry, ktorý neposkytuje právnu ochranu v podobe ochrany súdnej, ale v podobe inej právnej ochrany. Základné právo na inú právnu ochranu však garantuje ten istý ústavný článok, preto ústavný súd ustálil, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu.

17. Podanie trestného oznámenia ako formy inej ako súdnej ochrany nezaväzuje orgány činné v trestnom konaní začať na jeho základe trestné konanie. Subjektívne právo oznamovateľa na začatie trestného stíhania negarantuje ani ústava (II. ÚS 88/99, II. ÚS 42/00, III. ÚS 176/07) či dohovor (napr. Perez proti Francúzsku z 12. 2. 2004). Z čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, vyplýva, že oznamovateľ trestnej činnosti má právo, aby sa kompetentný orgán (prokurátor, policajt) jeho oznámením zaoberal, nie však na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave. Porušiť toto právo môžu tieto

orgány vtedy, ak by podania sťažovateľa ignorovali alebo nevenovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (III. ÚS 324/05). Ani z čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48 a tiež II. ÚS 738/2016]. Napokon ani z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodiť subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania (m. m. napr. I. ÚS 391/2023). Súčasťou základných práv nie je povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Ak výsledky postupu pred začatím trestného stíhania nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán začať konať alebo pokračovať v konaní.

18. Vo vzťahu k námietkam o porušení práv vyplývajúcich z Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím je potrebné uviesť, že z listín priložených k ústavnej sťažnosti nie je možné verifikovať tvrdenie sťažovateľky, že je osobou so zdravotným postihnutím. Ide pritom o významnú otázku aj z pohľadu práv vyplývajúcich z odkazovaného dohovoru, keďže od druhu zdravotného postihnutia závisí, aké opatrenia sú orgány príslušného zmluvného štátu príslušné prijať. Absencia dôkazov odôvodňuje, aby táto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky bola posúdená ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre neosvedčenie, že jej námietky spadajú do vecného rozsahu práv vyplývajúcich z Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím.

19. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého upovedomenia krajskej prokuratúry, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením vyšetrovateľky a uznesením prokuratúry (m. m. III. ÚS 397/2023), ústavný súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní vec riadne prešetrili, vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu a venovali podaniam sťažovateľky primeranú pozornosť. Osobitne prokurátor okresnej prokuratúry jasne a zrozumiteľne objasnil, prečo vo veci nebolo odôvodnené vydať iné meritórne rozhodnutie. Záver o tom, že konanie a postup podozrivého pracovníka bezpečnostnej služby pri výkone jeho služobných povinností nebolo spôsobilé vyvolať následky predpokladané § 373 Trestného zákona, vychádza z jasnej aplikácie normy trestného práva hmotného a celkom vylučuje možnosť začatia trestného stíhania pre tento trestný čin v dôsledku sťažovateľkou tvrdeného protiprávneho konania. Krajská prokuratúra v jej upovedomení dala ústavne prijateľnú odpoveď na podstatu námietok sťažovateľky o tom, že bola naplnená skutková podstata trestného činu ohovárania, keď odkázala na napadnuté uznesenia vyšetrovateľky a prokuratúry a uviedla, že sa stotožňuje s ich právnou kvalifikáciou. Okresná prokuratúra poskytla detailnejšiu odpoveď aj na argumenty o naplnení znakov skutkovej podstaty a v súvislosti s princípom subsidiarity trestného práva konštatovala, že sťažovateľka môže ochranu svojich práv uplatniť v civilnom konaní, keďže nie je dôvod vyvodzovať trestnoprávne následky. Námietka o naplnení znakov podľa § 373 Trestného zákona je v upovedomení krajskej prokuratúry dostatočne pokrytá odkazom na uznesenie prokuratúry, ktoré obsahuje podrobné všeobecné úvahy, ako aj konkrétne dôvody, pre ktoré prokurátor v okolnostiach prípadu nezistil možnosť vyvolania následkov predpokladaných Trestným zákonom.

20. K výhrade o nedostatočnom odôvodnení uznesenia prokurátora a vyšetrovateľky (sem zaraďuje ústavný súd aj námietky o porušení čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru, pretože boli

len stručne odôvodnené tým, že neboli poskytnuté dostatočné informácie v uznesení vyšetrovatelky ani v uznesení prokuratúry, pozn.) vzhľadom na námietky sťažovateľky ústavný súd uvádza, že aj keď napadnuté uznesenia nedávajú odpovede na všetky argumenty sťažovateľky uvedené v jej rozsiahlych podaniach, obsahujú v ústavne prijateľnom rozsahu odpovede na podstatné otázky, ktoré boli predmetom rozhodovania o trestnom oznámení, sťažnosti, resp. o žiadosti o preskúmanie zákonnosti. Nie je povinnosťou orgánov verejnej moci reagovať v rozhodnutiach na akékoľvek námietky a argumenty, ale len na tie podstatné. Vyžadovanie opačného prístupu (podrobné odpovede na každú parciálnu námietku) by viedlo k paralyzovaniu poskytovania právnej ochrany orgánmi verejnej moci.

21. Ústavný súd dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní sa trestným oznámením, sťažnosťou, ako aj žiadosťou sťažovateľky riadne zaoberali, ústavne akceptovateľným spôsobom dali odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky a ich závery nie sú zjavne neodôvodnené. Interpretácia a aplikáciou právnej kvalifikácie namietaného skutku ani procesný postup orgánov prípravného konania nesignalizuje neprípustný zásah do základného práva sťažovateľky.

22. Ak orgány činné v trestnom konaní nadobudli rozumné a dôvodné presvedčenie, že vec nemožno riešiť prostriedkami trestného práva, pretože konanie fyzických osôb nezakladá podozrenie zo spáchania trestného činu, úvahy o absencii vážneho záujmu orgánov prokuratúry zaoberať sa vecou s poukazom na subsidiárnu rolu trestného práva v systéme právnej regulácie sú vecne neopodstatnené. Opačný prístup dovedený do absurdity by mohol vo svojom výsledku ústiť k porušeniu zásady „niet trestného činu bez zákona“ (*nullum crimen sine lege*) (I. ÚS 149/2025).

23. Z toho dôvodu nie je možné dospieť k záveru o možnom porušení základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy postupom a upovedomením krajskej prokuratúry. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Rovnako to platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sa nemôže uplatniť, pretože sa týka súdneho konania.

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na okolnosť, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 463/2020). V súvislosti s namietaným porušením čl. 1 protokolu č. 12 je potrebné uviesť, že tento protokol bol Slovenskou republikou podpísaný, dosiaľ však nedošlo k jeho ratifikácii, preto pre Slovenskú republiku zatiaľ ani nevstúpil do platnosti. To odôvodňuje odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže požiadavka aplikácie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nebola vo veci sťažovateľky splnená, nebolo potrebné osobitne sa zaoberať ani námietkou porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru. Vzhľadom na zistenie o nemožnosti porušenia samostatného práva vyplývajúceho z dohovoru nebolo možné uvažovať ani o porušení čl. 14 dohovoru. Namietané čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy majú všeobecný, deklaratívny charakter, a nie charakter základného ľudského práva a slobody, a preto sa ich prípadné porušenie môže posudzovať len v spojení s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 269/2019), čo však v prejedávanom prípade nebolo zistené.

26. Sťažovateľka tiež namieta porušenie základného práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 ústavy, pričom ústavnú sťažnosť v tomto smere bližšie neodôvodňuje. Je možné dospieť k záveru, že jeho porušenie vníma v súvislosti s postupom ÚIS, ignorovaním jej námietok a sťažností, nespokojnosťou s namietanými rozhodnutiami, ako aj s postupom krajskej prokuratúry. Tieto námietky svojou povahou smerujú k úrovni poskytovania právnej pomoci orgánmi verejnej moci, čo bolo predmetom posúdenia vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy. V čl. 40 ústavy sa primárne rieši otázka pozitívnych záväzkov práva na zdravie. Preto je ústavná sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľky podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu